

KANTOORDIER NIEUWE STIJL

KORT
ROTTERDAMS

Bente Wiebing
Melanchthon Schiebroek

Te midden van zijn verlaten, vaal verlichte kantoortuin, besepte hij het. Hij was het geworden. Een kantoordier. Nieuwe stijl dan wel, hè. Hippe broek, jasje geplukt uit een vintagewinkel om de authenticiteit die hij al lang had verloren te onderstrepen. Knots om de pols die een horloge mocht heten, iPhone in de hand en als je zijn kontzak goed bestudeerde, kon je de contouren van zijn diploma's die de weg naar vrijheid hadden geleken – wat niet zo bleek te zijn - nog zien branden.

Het was een kwestie van tijd tot hij zou verworden tot een kantoordier oude stijl, zoals de vrouw die zich, in de weekendbijlage van de krant, afvroeg of ze haar collega kon vragen zijn volgesnoten snotzakdoeken in de afgesloten prullenbak in plaats van de open papierbak kon gooien, of was ze dan een zeikmuts? Toen hij zichzelf erop betrapte dat hij sympathie kreeg voor de vrouw in kwestie, verfrommelde hij het artikel en gooide het over zijn schouder. Hij hoorde de prop met een dof plofje vallen in de grijze prullenbak die zich één meter en twee centimeter achter de vierkante meter kantoorhok dat hij zijn kunstmatige habitat mocht noemen, bevond.

In de kantoortuin knipperde er een tl-buis met een ongekende levenskracht op los. Hij probeerde zijn rechterooglid in hetzelfde tempo als de buis te laten knipperen. Licht, donker, licht, donker, donker, donker. Knip. Licht. Hij kreunde, draaide zijn bureaustoel een halve slag en staarde naar grijze prullenbak. Als hij zijn nek strekte kon hij nog net de woorden 'vol gesnoten snotzakdoek' lezen. Hij liet zich

met een zucht van zijn stoel glijden, kroop op handen en voeten naar de prullenbak en snoof met gesloten ogen. Zo rook dat dus, afgedankt zijn.

Hij tilde zijn hoofd op en sperde zijn ogen, mond en neusgaten open. De lucht die uit zijn mond ontsnapte, hapte hij haastig weer in. Recht tegenover hem zat een ander kantoordier. Op handen en voeten, hoofd geheven, vlak boven een prullenbak. Het was een moment van – zoals ze dat in de wc-romannetjes van zijn moeder noemden – pure herkenning. Een kantoordier dat hem begreep, ingeklemd tussen de klok van negen en vijf. Hij bewoog zich langzaam naar het andere kantoordier toe en drukte zijn wang tegen de die van zijn gelijke. Het was koud glas dat zijn huid ontmoette. Even bleef hij zitten, met zijn wang gedrukt tegen de ruit die zijn kantoortuin omringde. Toen helde hij naar achter en stond langzaam op. Onwennig stond hij op beide voeten. Hij trok zijn iPhone uit zijn hand. Nu was zijn horloge aan de beurt. Rrrratss, zei het ding. iPhone in de rechterzak, horloge in de linker. De brandende contouren van zijn diploma's verdeeld over beide zakken. Hij hief zijn hoofd, sloot zijn ogen en besloot met een ademteug die hem vertelde dat hij weer mens was.

Beeld: © Dana Romina Tietjen, 2017

DE
KRACHT
VAN
ROTTERDAM
.NL

POWERED BY
PASSIONATE
BULKBOEK